

Sprawa C-414/23**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym****Data wpływu:**

6 lipca 2023 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Helsingin hallinto-oikeus (Finlandia)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

30 czerwca 2023 r.

Strona skarżąca:

Metsä Fibre Oy

**HELSINGIN HALLINTO-OIKEUSINTERIM (SĄD ADMINISTRACYJNY
DLA HELSINEK) POSTANOWIENIE**

3431/2023

30 czerwca 2023 r.

[...]

Przedmiot Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej na podstawie art. 267 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej

Strona skarżąca Metsä Fibre Oy

Zaskarżona decyzja

**Energiavirasto z dnia 26 kwietnia 2022 r. sygnatura akt
2407/330/2020**

Przedmiot sporu i istotne okoliczności faktyczne

(1) W toczącej się przed Helsingin hallinto-oikeus (sądem administracyjnym dla Helsinek) sprawie zainicjowanej skargą wniesioną przez Metsä Fibre Oy należy rozstrzygnąć kwestię legalności decyzji wydanej przez Energiavirasto (fiński urząd ds. energii).

(2) W zaskarżonej decyzji Energiavirasto dokonała oszacowania całkowitej ilości emisji CO² z wytwórni bioproduktów Metsä Fibre Äänekoski (zwanej dalej „instalacją”) spółki Metsä Fibre Oy za lata 2013–2017 ponieważ roczne emisje wykazane przez instalację za te lata nie były w pełni zgodne z rozporządzeniem Komisji (UE) nr 601/2012 z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie monitorowania i raportowania emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (zwanym dalej „rozporządzeniem Komisji w sprawie monitorowania”). Zdaniem Energiavirasto, całkowite ilości emisji z instalacji podane w raporcie o emisji gazów cieplarnianych za lata 2013–2017 były nieprawidłowe w świetle wyroku Trybunału z dnia 19 stycznia 2017 r., Schaefer Kalk (C-460/15, EU:C:2017:29, zwanym dalej „wyrokiem w sprawie Schaefer Kalk”).

(3) Trybunał Sprawiedliwości w wyroku w sprawie Schaefer Kalk orzekł o nieważności przepisów rozporządzenia Komisji w sprawie monitorowania obowiązujących w latach 2013–2018, zgodnie z którymi dwutlenek węgla (CO²) używany przez nią lub przenoszony z niej w celu produkcji wytrącanego węgla wapnia (PCC) uznawano za wyemitowany przez instalację, niezależnie od tego, czy był on uwalniany do atmosfery, czy nie. Orzeczenie to miało być stosowane z mocą wsteczną od początku wejścia w życie rozporządzenia Komisji w sprawie monitorowania w dniu 1 stycznia 2013 r., w związku z czym raporty o emisji z instalacji Äänekoski spółki Metsä Fibre Oy w latach 2013–2017 nie były zgodne ze wspomnianym rozporządzeniem, ponieważ CO² przenoszony z tej instalacji do produkcji PCC został w nich wymieniony jako część emisji z tej instalacji. Rozporządzenie Komisji w sprawie monitorowania zostało ze skutkiem od 1 stycznia 2019 r. dostosowane w tym zakresie – przez wprowadzenie nowego art. 49 ust. 1 lit. b) – do wyroku w sprawie Schaefer Kalk.

(4) W zaskarżonej decyzji Energiavirasto dokonała zachowawczego oszacowania – w rozumieniu art. 70 rozporządzenia Komisji w sprawie monitorowania – ilości emisji z instalacji Äänekoski w latach 2013–2017, korygując w dół ilości emisji podane przez Metsä Fibre Oy. Zgodnie z tabelą zawartą w tej decyzji całkowita liczba nadmiarowo umorzonych w rejestrze Unii uprawnień do emisji wyniosła 115 312 jednostek. Zgodnie z decyzją, Metsä Fibre Oy mogła zaliczyć te nadmiarowo umorzone uprawnienia na poczet umorzenia uprawnień, którego należało dokonać do dnia 30 kwietnia 2022 r. w odniesieniu do emisji w 2021 r. Saldo statusu zgodności rachunku zgodności instalacji Äänekoski pozostało zatem dodatnie w kwocie korekty. Jednocześnie Energiavirasto skorygowała całkowite ilości emisji z instalacji zgłoszone za lata 2013–2017 w elektronicznym systemie handlu uprawnieniami do emisji FINETS oraz w rejestrze Unii.

(5) Zgodnie z zaskarżoną decyzją Energiavirasto terminy na wycofanie błędnych transakcji w rejestrze, które zostały określone w art. 70 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013 z dnia 2 maja 2013 r. ustanawiającego rejestr Unii zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, decyzjami nr 280/2004/WE i nr 406/2009/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającego rozporządzenia Komisji (UE) nr 920/2010 i nr 1193/2011 (zwanego

dalej „rozporządzeniem Komisji w sprawie rejestru”) uniemożliwiają zwrot nadmiarowo umorzonych uprawnień na rachunek instalacji Äänekoski należącej do spółki Metsä Fibre Oy, a rozporządzenie to nie przewiduje sytuacji, w której umorzenie uprawnień opierałoby się na nieważnych przepisach. Zgodnie z zaskarżoną decyzją, rozporządzenie Komisji w sprawie rejestru nie przewiduje również możliwości przeniesienia dodatniego statusu zgodności rachunku zgodności na rachunek innej instalacji spółki Metsä Fibre Oy.

Podsumowanie istotnych argumentów stron

(6) Metsä Fibre Oy w swojej skardze podniosła przed Hallinto-oikeus, że instalacja Äänekoski jest obecnie prawie neutralna pod względem emisji CO² dzięki szeroko zakrojonym inwestycjom dokonanych przez tę spółkę, więc spółka ta nie może w praktyce wykorzystać dodatniego statusu zgodności rachunku zgodności tej instalacji przy umorzeniach uprawnień do emisji w przyszłości.

(7) Metsä Fibre Oy wnosi o uchylenie decyzji Energiavirasto w zakresie, w jakim stanowi ona, że spółka może zaliczyć nadmiarowo umorzone uprawnienia przy umarzaniu uprawnień do emisji za 2021 r. Metsä Fibre Oy jest zdania, że działanie korygujące tego typu jak to określone w decyzji Energiavirasto nie może być uznane za skuteczny i celowy sposób postawienia tej spółki w sytuacji prawnej i finansowej, w jakiej znajdowałaby się ona, gdyby nieważny przepis rozporządzenia Komisji w sprawie monitorowania nie istniał, a spółka nie umorzyłaby z tego powodu nadmiarowych uprawnień. Według Metsä Fibre Oy umorzenie uprawnień w rejestrze Unii musi zostać cofnięte w taki sposób, aby spółka otrzymała błędnie umorzone uprawnienia z powrotem na rachunek instalacji Äänekoski i mogła nimi swobodnie dysponować.

(8) Energiavirasto stwierdziła w swoim skierowanym do Hallinto-oikeus piśmie, że w świetle przepisów dotyczących rejestru Unii nie mogła rozstrzygnąć sprawy w żaden inny sposób. Zgodnie z treścią pisma ilości emisji z instalacji Äänekoski należącej do Metsä Fibre Oy znacznie spadły od 2018 r. W związku z tym możliwość pełnego wykorzystania dodatniego statusu zgodności rachunku zgodności przy przyszłych emisjach z instalacji pozostaje w praktyce czysto teoretyczna. Zgodnie z treścią pisma, przy obecnych rocznych ilościach emisji – poniżej 20 t CO² – wykorzystanie dodatniego statusu zgodności rachunku zgodności w wysokości 115 312 zajęłoby szacunkowo około sześciu do siedmiu tysięcy lat.

Ustawodawstwo krajowe

(9) Zgodnie z § 46 ust. 1 Päästökauppalaki [8.4.2011/311] (fińskiej ustawy o handlu uprawnieniami do emisji) organ ds. handlu uprawnieniami do emisji działa jako organ rejestrowy odpowiedzialny za krajowe funkcjonowanie rejestru, o którym mowa w art. 19 dyrektywy 2003/87/WE, w celu zapewnienia prowadzenia dokładnych zapisów dotyczących wydawania, posiadania, przekazywania i anulowania uprawnień do emisji w skali roku. Zgodnie z ustępem

3 tego paragrafu rozporządzenie Komisji w sprawie rejestru ustanowienie i prowadzenie rejestru oraz kwestie związane z rejestrowanymi w nim transakcjami są regulowane przepisami rozporządzenia Komisji w sprawie rejestru.

(10) Zgodnie z § 48 ustawy o handlu uprawnieniami do emisji, rejestracja rocznego wydawania uprawnień oraz posiadania, przenoszenia i anulowania uprawnień i jednostek projektowych, a także prawo społeczeństwa do wglądu w informacje przechowywane w rejestrze oraz poufność informacji są regulowane rozporządzeniem Komisji w sprawie rejestru.

Istotne przepisy prawa Unii i orzecznictwo

(11) Wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawie Schaefer Kalk we fragmentach istotnych dla niniejszego sporu został przywołany powyżej w pkt 3.

(12) Zgodnie z art. 70 ust. 1 rozporządzenia Komisji w sprawie monitorowania właściwy organ dokonuje zachowawczego oszacowania wielkości emisji pochodzących z instalacji lub od operatora statków powietrznych w każdej z następujących sytuacji:

(b) zweryfikowany roczny raport, o którym mowa w art. 67 ust. 1, nie jest zgodny z niniejszym rozporządzeniem.

(13) Zgodnie z motywem 8 rozporządzenia Komisji w sprawie rejestru, jako że uprawnienia i jednostki Kioto istnieją wyłącznie w formie niematerialnej i są zamienne, prawo własności uprawnienia lub jednostki Kioto należy ustalać na podstawie obecności na rachunku w rejestrze Unii, w którym są przechowywane. Ponadto, aby zmniejszyć ryzyko związane z wycofaniem transakcji wprowadzonych do rejestru oraz zakłóceniami systemu i rynku, które takie wycofanie może spowodować, należy zapewnić pełną zamienną uprawnien i jednostek Kioto. W szczególności nie jest możliwe wycofanie, unieważnienie lub odwołanie transakcji, w sposób niezgodny z regułami funkcjonowania rejestru, po terminie określonym w tych regułach. Żaden z przepisów niniejszego rozporządzenia nie powinien uniemożliwiać posiadaczowi rachunku lub osobie trzeciej wykonania jakichkolwiek praw lub roszczeń wynikających z podstawowej transakcji, na podstawie których mogą oni mieć prawo do zwrotu lub restytucji z tytułu transakcji wprowadzonej do systemu, np. w przypadku oszustwa czy błędu technicznego, dopóki nie prowadzi to do wycofania, unieważnienia lub odwołania transakcji. Ponadto należy chronić nabycie uprawnienia lub jednostki Kioto w dobrej wierze.

(14) Zgodnie z art. 35 ust. 6 rozporządzenia Komisji w sprawie rejestru właściwy organ może polecić krajowemu administratorowi, aby skorygował roczne zweryfikowane emisje dla danej instalacji w celu zapewnienia zgodności z art. 14 i 15 dyrektywy 2003/87/WE, poprzez wprowadzenie do rejestru Unii skorygowanych zweryfikowanych lub szacunkowych emisji dla danej instalacji za dany rok.

(15) Zgodnie z art. 40 ust. 1 rozporządzenia Komisji w sprawie rejestru uprawnienie lub jednostka Kioto jest zamiennym, niematerialnym instrumentem, który jest zbywalny na rynku. Zgodnie z ust. 2 niematerialny charakter uprawnień i jednostek Kioto oznacza, że zapis w rejestrze Unii stanowi wystarczające potwierdzenie prima facie prawa własności uprawnienia lub jednostki Kioto oraz potwierdzenie wszelkich innych kwestii, które zgodnie z niniejszym rozporządzeniem są kierowane lub mogą być wprowadzane do rejestru Unii. Zgodnie z ust. 3 zamienność uprawnień i jednostek Kioto oznacza, że wszelkie obowiązki dotyczące zwrotu lub restytucji, które mogą dotyczyć uprawnienia lub jednostki Kioto zgodnie z prawem krajowym, mają zastosowanie do uprawnienia lub jednostki Kioto tego samego rodzaju. Z zastrzeżeniem przepisów art. 70 oraz procesu uzgadniania przewidzianego w art. 103, transakcja staje się ostateczna i nieodwracalna z chwilą finalizacji transakcji zgodnie z art. 104. Nie naruszając przepisów ani środków na podstawie prawa krajowego, które mogą wiązać się z wymogiem lub nakazem wykonania nowej transakcji w rejestrze Unii, żaden przepis ustawowy, wykonawczy ani żadna zasada lub praktyka dotyczące unieważnienia kontraktów i transakcji nie prowadzi do odwołania w rejestrze transakcji, która stała się ostateczna i nieodwracalna zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Posiadacz rachunku lub osoba trzecia nie mogą zostać pozbawieni możliwości wykonania jakichkolwiek praw lub roszczeń wynikających z podstawowej transakcji, na podstawie których mogą oni mieć prawo do zwrotu, restytucji lub odszkodowania z tytułu transakcji sfinalizowanej w rejestrze Unii, np. w przypadku oszustwa czy błędu technicznego, pod warunkiem że nie prowadzi to do wycofania, unieważnienia lub odwołania transakcji w rejestrze Unii.

(16) Zgodnie z art. 70 ust. 1 rozporządzenia Komisji w sprawie rejestru, jeżeli posiadacz rachunku lub krajowy administrator działający w imieniu posiadacza rachunku zainicjował w sposób niezamierzony lub omyłkowy jedną z transakcji, o których mowa w ust. 2, posiadacz rachunku może złożyć administratorowi rachunku pisemny wniosek o wycofanie tej zakończonej transakcji. Wniosek musi zostać wysłany w ciągu pięciu dni roboczych od dnia finalizacji procesu. Wniosek zawiera oświadczenie wskazujące na omyłkowe lub niezamierzone zainicjowanie transakcji.

Ustęp 2 lit. a) umożliwia posiadaczom rachunków złożenie wniosku, między innymi, o wycofanie umorzenia uprawnień. Ustęp 3 stanowi, że jeżeli administrator rachunku ustali, że wniosek spełnia warunki zgodnie z ust. 1, i jeżeli zgadza się z wnioskiem, może złożyć wniosek o wycofanie transakcji w rejestrze Unii. Zgodnie z ust. 6 lit. a) centralny administrator dopilnowuje, aby rejestr Unii przyjął wniosek o wycofanie złożony zgodnie z ust. 1, pod warunkiem że transakcja umarzająca uprawnienia, która ma zostać wycofana, została zakończona nie wcześniej niż 30 dni roboczych przed złożeniem przez administratora rachunku wniosku zgodnie z ust. 3.

(17) Zgodnie z art. 33 ust. 1 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/1122 z dnia 12 marca 2019 r. uzupełniającego dyrektywę 2003/87/WE

Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do funkcjonowania rejestru Unii na okres rozliczeniowy 2021–2030 centralny administrator dopilnowuje, by w dniu 1 maja każdego roku rejestr Unii wskazał liczbę statusu zgodności za ubiegły rok dla każdej instalacji i każdego operatora statków powietrznych z rachunkiem posiadania operatora lub rachunkiem posiadania operatora statków powietrznych, który nie ma statusu „zamknięty” przez obliczenie sumy wszystkich umorzonych za bieżący okres uprawnień pomniejszonej o sumę wszystkich zweryfikowanych emisji w bieżącym okresie do poprzedniego roku włącznie i powiększonej o czynnik korekty. Zgodnie z ust. 2 tego samego artykułu, w odniesieniu do okresów rozliczeniowych 2008–2012 i 2013–2020 czynnik korekty, o którym mowa w ust. 1, wynosi zero, jeżeli liczba statusu zgodności dla ostatniego roku poprzedniego okresu była większa od zera, ale pozostaje na tym samym poziomie co liczba statusu zgodności dla ostatniego roku poprzedniego okresu, jeśli liczba ta jest mniejsza od zera lub równa zero. W odniesieniu do okresów rozliczeniowych rozpoczynających się w dniu 1 stycznia 2021 r. czynnik korekty, o którym mowa w ust. 1, jest taki sam jak liczba statusu zgodności dla ostatniego roku poprzedniego okresu.

(18) Zgodnie z art. 17 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej każdy ma prawo do władania, używania, rozporządzania i przekazania w drodze spadku mienia nabytego zgodnie z prawem. Nikt nie może być pozbawiony swojej własności, chyba że w interesie publicznym, w przypadkach i na warunkach przewidzianych w ustawie, za słusznym odszkodowaniem za jej utratę wypłaconym we właściwym terminie. Korzystanie z mienia może podlegać regulacji ustawowej w zakresie, w jakim jest to konieczne ze względu na interes ogólny.

Konieczność wystąpienia z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

(19) Nie ma różnicy między poglądami Metsä Fibre Oy i Energiavirasto na temat przyczyn korekty ilości emisji i skorygowanych ilości emisji. Zatem jedyną kwestią, którą Hallinto-oikeus powinien zbadać w sporze zainicjowanym skargą Metsä Fibre Oy, jest to, czy decyzja Energiavirasto dotycząca sposobu zaliczania nadmiarowo umorzonych w rejestrze Unii uprawnień do emisji jest zgodna z prawem, w szczególności wtedy, gdy weźmie się pod uwagę, że to umorzenie nadmiarowych uprawnień było konsekwencją zastosowania przepisów rozporządzenia Komisji w sprawie monitorowania, które w wyroku w sprawie Schaefer Kalk zostały następnie uznane za nieważne.

(20) Zajmując się tą sprawą, Energiavirasto pozostawała w kontakcie z Komisją, która była zdania, że nie zaistniały przesłanki do wycofania umorzenia uprawnień z powodu przekroczenia terminów uregulowanych w art. 70 rozporządzenia Komisji w sprawie rejestru.

(21) Zarówno Metsä Fibre Oy, jak i Energiavirasto zażądały od Hallinto-oikeus, by w postępowaniu został złożony, na podstawie art. 267 traktatu

o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

(22) W tym sporze strony są zgodne co do tego, że terminy na wycofanie transakcji określone w art. 70 rozporządzenia Komisji w sprawie rejestru upłynęły, co sprawia, że umorzenie uprawnień w rejestrze Unii jest ostateczne i nieodwracalne na mocy art. 40 tego rozporządzenia. W związku z tym Energiavirasto zwróciła uprawnienia w formie dodatniego statusu zgodności na rachunek zgodności instalacji Äänekoski należącej do Metsä Fibre Oy. Hallinto-oikeus nie jest znany żaden inny sposób uwzględnienia sytuacji wynikającej dla Metsä Fibre Oy z wyroku w sprawie Schaefer Kalk, który byłby przewidziany we wspomnianym rozporządzeniu lub jakimkolwiek innym akcie prawa Unii. Ponadto bezsporne jest, że w tych okolicznościach Metsä Fibre Oy nie może w praktyce wykorzystać uprawnień przyznanych zgodnie z decyzją Energiavirasto, ponieważ znacznie zmniejszyła emisje CO² z instalacji Äänekoski.

(23) Kwestia prawna rozpatrywana w niniejszym sporze jest zatem przede wszystkim związana z tym, czy rozporządzenie Komisji w sprawie rejestru jest w tym kontekście pod pewnymi względami nieważne, ponieważ nie uwzględnia ono, nawet po dacie, w której rozporządzenie Komisji w sprawie monitorowania zostało zmienione w efekcie wydania wyroku w sprawie Schaefer Kalk, sytuacji, w której znajduje się należąca do Metsä Fibre Oy instalacja Äänekoski i uniemożliwia ono skuteczne wykonanie tego wyroku w odniesieniu do tej spółki.

(24) Sądy krajowe nie są uprawnione do stwierdzania nieważności aktów instytucji wspólnotowych (wyrok z dnia 22 października 1987 r., Foto-Frost, C-314/85, EU:C:1987:452, pkt 20). Jeżeli jednak sądy lub trybunały, od których orzeczeń przysługuje środek zaskarżenia na podstawie prawa krajowego, uznają, że jeden lub więcej zarzutów nieważności, czy to podniesionych przez strony, czy to zbadanych z urzędu jest zasadnych, ciąży na nich obowiązek zawieszenia postępowania i zwrócenia się do Trybunału o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dokonującego oceny ważności (wyrok z dnia 10 stycznia 2006 r., Air Transport, C-344/04, EU:C:2006:10, pkt 30).

(25) W skardze wniesionej przez Metsä Fibre Oy do Hallinto-oikeus decyzja Energiavirasto została uznana za naruszającą prawo pierwotne UE w szczególności dlatego, że sytuacja, w której w opisanych okolicznościach spółka w rzeczywistości nie uzyskuje żadnych korzyści ze zwrotu uprawnień, narusza prawo własności zagwarantowane w art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, zasadę równości i ekonomiczną logikę handlu uprawnieniami do emisji. W skardze tej przedstawiono pogląd, że w świetle przedstawionych argumentów art. 40 i 70 rozporządzenia Komisji w sprawie rejestru są w tej sytuacji nieważne, Metsä Fibre Oy pozostaje faktycznie bez ochrony prawnej, a zasada prawna zawarta w wyroku w sprawie Schaefer Kalk nie jest realizowana.

(26) Na tym etapie sporu Hallinto-oikeus jest zdania, że przedstawione przez Metsä Fibre Oy argumenty sugerujące, iż uregulowania te są nieważne, należy

uznać za istotne w tym sensie, że istnieje uzasadnione domniemanie, iż wspomniane uregulowania naruszają prawo pierwotne. W takiej sytuacji postępowanie przed sądem, którego orzeczenie podlega zaskarżeniu na podstawie prawa krajowego, powinno zostać zawieszono i należy zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości w trybie prejudycjalnym o ocenę skuteczności tych przepisów.

(27) Metsä Fibre Oy i Energiavirasto miały możliwość wypowiedzenia się w kwestii pytań prejudycjalnych.

Postanowienie wstępne Hallinto-oikeus o zwróceniu się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

(28) Hallinto-oikeus postanowił zawiesić dalsze postępowanie i zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na podstawie art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym jest konieczne dla rozstrzygnięcia sprawy zawisłej przed Hallinto-oikeus.

Pytania prejudycjalne

- 1 Czy przepisy art. 70 i 40 rozporządzenia Komisji w sprawie rejestru dotyczące terminów wycofania transakcji oraz ich ostateczności i nieodwracalności są nieważne, biorąc pod uwagę prawo własności, o którym mowa w art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i inne chronione na mocy tej karty prawa, w zakresie, w jakim przepisy te uniemożliwiają ponowne przeniesienie własności uprawnień na Metsä Fibre Oy w sytuacji, gdy umorzenie nadmiarowych uprawnień w rejestrze Unii opierało się na zastosowaniu przepisów uznanych za nieważne w wyroku w sprawie Schaefer Kalk, a spółka ta nie może wykorzystać dodatniego statusu zgodności rachunku zgodności ze względu na obecny niskoemisyjny sposób funkcjonowania instalacji Äänekoski?
- 2 W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze: czy przepisy art. 70 i 40 rozporządzenia Komisji w sprawie rejestru mają w ogóle zastosowanie w sytuacji, w której umorzenie nadmiarowych uprawnień w rejestrze Unii opierało się na zastosowaniu przepisów uznanych za nieważne w sprawie Schaefer Kalk, a nie na transakcji zainicjowanej przez posiadacza rachunku lub krajowego administratora działającego w imieniu posiadacza rachunku w sposób niezamierzony lub omyłkowy?
- 3 W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze i odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie: czy istnieje jakikolwiek inny sposób, możliwy do zastosowania na gruncie prawa Unii Europejskiej, za pomocą którego można by było, w odniesieniu do wykorzystania uprawnień przez Metsä Fibre Oy doprowadzić do sytuacji, w jakiej ta spółka znajdowałaby się, gdyby przepisy uznane za nieważne w wyroku w sprawie Schaefer Kalk

nie istniały, a spółka ta nie umorzyłaby z tego powodu nadmiarowych uprawnień?

(29) Po uzyskaniu orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości w trybie prejudycjalnym odnośnie powyższych pytań, Hallinto-oikeus wyda ostateczne rozstrzygnięcie co do istoty sprawy.

Środki prawne

Zgodnie z § 108 Oikeudenkäynnistä hallintoasioissa annettu laki (fińskiej ustawy o postępowaniu przed sądami administracyjnymi) od niniejszego postanowienia nie przysługuje odrębny środek zaskarżenia.

[...]

[...]

DOKUMENT ROBOCZY